

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 12.
Joulukuu

TOIMITTAJAT:
JOHN SUNDBERG HUUGO NYBERG

Vastaava.

Toim. sihteeri.
Johanneksentie 4.
puh. 81 54.

27:s vuosik. 1922.

— Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 10 mk, koko vuodelta. —

Joulutervehdys Suomen kuuromykille!

Suurena rauhan juhlanä tervehdimme kaikkia kuuromykkiä Suomenmaassa tällä raamatun sanalla: »Armo ja rauha lisääntyköön teille Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta!» Jumalan armo merkitsee samaa kuin Jumalan hyvyys. Jumala on rikas armosta eli hyvydestä. Hän tarjoaa armoaan meille, ihmisille. Hän antaa sitä kuuromykillekin.

Ajattelevainen ihminen ymmärtää, että hänen ulkonainenkin, ruumiillinen elämänsä riippuu Jumalan armosta kokonaan. Sillä Jumalan armo on se, että meillä on jokapäiväinen leipä, terveys, koti, elämän työ ja kaikki elämän tarpeet. Hyvä Jumala antaa ne meille päivittäin. Hän antaa ne pahoillekin ihmisille.

Mutta ajattelevainen ihminen ymmärtää myös, että Jumalan armo on erityisen kallis meidän sielumme elämälle. Me tarvitsemme sitä vapahtaksemme synnistä. Me tarvitsemme armoa saadaksemme syntimme anteeksi, niin että pääsemme Jumalan lapsiksi, Jumalan omiksi ja ijankaikkisen elämän perilliseksi. Tuo armo uudistaa sitten meidän ajatuksemme, tahtomme ja mielemme, niin että ne yhä enemmän vieraantuvat pois pahasta maailmasta ja kääntyvät Jumalan puoleen.

Näin Jumalan armo tekee meistä Jumalan palvelijoita, jotka tahtovat ja koettavat vaeltaa Jumalan tiellä.

Mutta Jumalan palvelijatkin huomaavat itessään usein syntejä ja heikkouksia. He eivät ole sellaiset kuin he tahtoisivat olla. Se surrettaa heitä raskaasti ja he valittavat sitä Jumalalle. Silloin Jumalan armo taas puhdistaa ja vahvistaa heitä. Näin tämä armo tulee heille aina tarpeellisemmaksi ja kalliimmaksi päivä päivältä.

Jumalan palvelija tahtoo jokapäivä kasvaa Herran tuntemisessa. Ja hän tahtoo aina enemmän hyljätä pahan. Hän tahtoo, että pahat ajatukset ja himot kuolisivat, tahi että hän voisi niitä vastaan sotia voitollisesti. Hän tahtoo saada enemmän Jeesuksen mieltä

ja Hänen kaltaisuuttaan. Jumalan armo auttaa häntä siihen. Kun ihminen armoa etsii ja armosta elää, niin lisääntyy se hänelle. Kuuromykkä! Etsi sinäkin armoa ja koeta päästä tuntemaan sitä! Paljon ulkonaisia, ruumiin elämään kuuluvia lahjoja antaa Jumalan armo sinulle jokapäivä. Mutta viljele ennen kaiken sitä armoa, mikä tarjotaan sinulle sielun elämää varten!

Rauha seuraa armoa. Kun heikko ihminen omistaa Jumalan armon niin kalliina, sisäisenä aarteena, ettei hän siitä tahdo luopua mistään hinnasta, niin saa hän sydämeensä turvallisuuden, rauhan tunteen. Onnellinen on se ihminen, jolla on rauha sydämessä, rauha Jumalan kanssa ja rauha ihmisten kanssa. Kallis Jumalan lahja se on. Ja sen lahjan voi kuuromykkäkin saada. Rauhaa ei saa elämällä maailmanmielisenä, syntiä rakastaen. Rauha on ainoastaan vilpittömällä Jumalan palvelijalla.

Mutta armon ja rauhan omistamisen puolesta on taisteltava ja uhrattava. Sillä meissä ihmisissä, parhaissakin, on paljon sellaista, mikä estää Jumalan armoa ja rauhaa tulemasta meille. Itsekäs, paha tahtomme ja maailman rakkaus, ne täytyy meidän jokapäivä kantaa Jumalan eteen uhrialttarille. Ja meidän pitää sanoa: »Hyvä Jumala, ota pois minulta tämä paha tahto, ota pois minulta rakkaus syntiin!» Jos me näin tahdomme tehdä, niin saamme huomata, että Jumalan armo ja rauha yhä enemmän tulevat meille ja täyttävät elämämme. Ne siunaavat meidät ja tekevät meidät onnellisiksi.

Tätä armon ja rauhan lisääntymistä toivomme Suomen kuuromykille taas lähestyvän joulujuhlan aikana. Se on »Kuuromykkäin Lehden» joululahja lukijoilleen siellä pitkin Suomen saloseutuja, missä he hiljaista ja usein sangen yksinäistä elämäänsä elävät. Tulokoon joulun suuri vieras, Vapahtaja Jeesus Kristus, keskelle kuurojen yksinäistä hiljaisuutta ja täyttäköön sydämet armollaan ja rauhallaan!

Eräs iltahetki Ävikissä.

Hämärtyvä, sateinen lokakuun ilta. Kirkkaasti valaistussa Ävikin kuuromykkäkodin salissa istuvat kodin asukkaat, vanhat ja nuoret. Huoneessa on lämmintä ja kodikasta. On arki-ilta, mutta käsityöt saavat nyt levätä. Kuuromykkäin matkappi on ohikulkiessaan tullut Ävikiin yöksi ja koonnut kodin kuurot asukkaat hiljaiseen iltahartaushetkeen. On ripustettu seinälle kaunis, raamatullinen kuva. Kuvan keskellä näkyy Jeesus ystävällinen, sääliä ilme kasvoillaan. Kädellään tarttuu hän Nainin lesken ainoaan poikaan, joka makaa kuolleena paarilla, jota kantajat hautaan kantavat. Jeesuksen edessä polvistuu itkevä, onneton äiti, leski, jonka ainoa lapsi nyt on kuollut. Pappi kertoo kuoleman vakavuudesta, äidin surusta sekä Jeesuksen hyvyydestä ja voimasta. Jeesus sääli äitiä ja antoi hänelle takaisin elävänä ainoan pojan. Ja Jeesus oli väkevä kun voi herättää kuolleen nuorukaisen äidin iloksi ja lohdutukseksi. Pappi neuvoi vieläkin Jeesukselta etsimään lohdutusta murheisiin sekä kehotti luotamaan Häneen kuoleman tullessa. Ei tarvitse peljätä kuolemaa sen, joka on Hänen ystävänsä.

Ävikin vanhat katselivat heikoilla silmillään tarkkaavina kaunista kuvaa sekä papin viittaamaa puhetta. He koettivat kuvasta ja viittauksista saada sielulleen joitakin valon, opetuksen, ilon ja toivon muruja. Sillä yksitoikkoinen ja sisällyksetön on vanhan, työkyvyttömän kuuromykan jokapäiväinen elämä. Tämähän on juhlahetki kun saa heikoilla silmillään katsella raamatun sanaa viitattavan.

Ja suurin, utelijain katsein seurasi Ävikin lapsetkin tätä uutta ja ihmeellistä kertomusta, kuinka kuollut, nuori poika Jeesuksen käskystä heräsi kuolleista, nousi istumaan sekä, irroittaen kääriiliinat käsistään ja jaloistaan, meni syleilemään itkevää äitiä. — —

Pienet aivot tekivät työtä. Ajatuksia syntyi. Mieleen painui kuvia, mitä millekin. Kuka voi arvata, mitä kunkin mielessä liikkui? Tahii jäikö tuosta tilaisuudesta mitään jälkeä, mitään muistoa lapsien mieliin? Kuka sen tietää?

Pikku Elsa katseli kuvaa ja papin viittausta toisella, heikkonäköisellä silmillään niin hyvin kuin voi, hankin. Kun pappi lopetti puheensa näytti Elsa syvästi miettivältä. Mutta sitten nousi hän äkkiä istuimeltaan, kääntyi nopeasti vierustoveriinsa ja viittasi hänelle riemusta loistavin, hehkuvan punaisin kasvoin: *Jeesus on hyvä, Jeesus on hyvä!* Ja sitten astui hän vanhan, hiljaisen ja tuntemattoman „Karjalan mummon“ eteen ja viittasi taas pikku käsillään moneen kertaan: *Jeesus on hyvä, Jeesus on hyvä!* Tämä sama asia oli vielä viitattava toisillekin sekä vanhuksille että lapsille. Elsan pikku sydän näytti olevan niin täynnä tätä uutta ajatusta, että hän ei tahtonut lopettaakaan todistamasta jokaiselle läsnäolevalle: *Jeesus on hyvä!* Pienet kädet uudistivat tuon sa-

man tosiasian kerta toisensa perästä ja ilo säteili pienen tytön kasvoilta näyttäessään, että Jeesus on hyvä.

Jeesuksen hyvyyttä on Elsakin saanut kokea lyhyen elämänsä aikana. Mutta tuo hyvyys pikku tyttöä kohtaan on tullut sellaisessa muodossa, että meidän, lyhytnäköisten ihmisten, on vaikea sitä ymmärtää. Kerran ijäisyydessä näemme, sekä Elsa itse että me, kirkkaasti, miten suuri Jeesuksen hyvyys on ollut hänellekin.

Tässä Elsan lyhyt elämäntarina. Pikku Elsa syntyi eräällä tehdasseudulla sisämaassa. Isä teki työtä tehtaassa, äiti hoiti kotia. Vanhemmat olivat kunnollisia ihmisiä. Heillä oli 3 lasta, joista Elsa vanhin. Jo pienenä tyttönä tuli Elsa kuuroksi tulirokossa. Eikä hän oppinut puhumaan. Hänen molemmat pikku siskonsa olivat terveet, kuulivat, puhuivat ja lauloivat. Elsan koti oli hyvä ja onnellinen. Vanhemmat rakastivat lapsiaan ja hoitivat heitä hyvin.

Tuli sitten kova ja kylmä talvi v. 1919. An-kara espanjankuume kaatoi ihmisiä sairastuotelelle joka puolella maata. Melkein kaikissa kodeissa oli joku tahi useampiakin sairaita. Ja taudin mukana kulki kuolema tehden ikävää jälkeä. Espanjantauti vei hautaan nuoria ja vanhoja säälimättä.

Pikku Elsan isäkin sairastui. Ja pian iski tauti myöskin hänen äitiinsä. Molemmat vanhemmat makasivat sairastuotelella heikkoina, kuumeisina, eivätkä voineet auttaa toinen toisiaan. Eivätkä he jaksaneet hoitaa lapsiaan, joista kuuromykkä Elsa, vanhin, oli 7 vuotias. Vieras vaimo kylästä tuli hoitamaan sairaita ja pikku lapsia. Ikävää oli nyt elämä kodissa. Elsa ymmärsi jo sen ja kärsi siitä. Mutta pikku siskot olivat liian pienet käsittääkseen sitä.

Isä ja äiti tulivat yhä huonommiksi. Kuume nousi ja nousi. Ja heidän tuskiaan lisäsi ajatus: mihin joutuvat heidän lapsensa jos kuolema tulee?

Ja kuolema tuli, säälimätön, kolkko kuolema. Eräänä päivänä loppui isän elämä. Parin päivän perästä kuoli äiti. Seuraavana sunnuntaina haudattiin heidät molemmat samaan hautaan vierekkäin. Näin tuli Elsa ja siskonsa aivan orvoiksi ja turvattomiksi. Kaikki ihmiset säälivät kovin pikku orpoja ja varsinkin Elsaa, joka oli kuuro ja mykkä.

Kunnan viranomaiset toimittivat Elsan ja hänen siskonsa lastenkotiin, jossa oli paljon sotaorpoja y. m. turvattomia lapsia. Pian tottui Elsa uuteen ympäristöönsä ja leikki huoletonna kuulevain lasten mukana. Eräänä päivänä otti eräs pieni poika kiviä maasta ja rupesi leikillään viskelemään niitä. Yksi kivi meni suoraan Elsan toiseen silmään. Elsa parkasi kovasti. Haettiin lääkäri. Lapsi vietiin sairaalaan muutamiksi viikoiksi. Mutta sairaalasta palattuun ei Elsalla ollut enää toista silmää. Kivi oli puhkaissut sen. Elsa oli yksisilmäinen.

Sitten toimitettiin Elsa kuuromykkäkoulun.

Mutta siellä huomasivat opettajat, että Elsan toinenkin silmä oli heikko. Hän ei nähnyt hyvin. Hän ei voinut katsoa puhetta opettajan huulilta. Hän ei voinut lukea eikä tehdä työtä. Silmä väsyi ja sitä pakotti. Lääkäri tutki Elsaa. Huomattiin, että kivi oli vahingoittanut Elsan molempia silmiä, ja että hän vastedes, vuosien kuluttua, menettää luultavasti kokonaan näkönsä ja tulee siis sokeaksi. Kuuro, mykkä ja sokea, orpo, köyhä ja koditon! Mitä kaikkea sisältyykään noihin sanoihin!

Elsan läytyi lopettaa koulunkäyntinsä heti alkunsa. Hänet tuotiin Ävikin koulukotiin, jossa hän saa hoitoa, kasvatusta ja opetusta minkä jak-saa heikolla, pimenevällä silmällään ottaa vastaan.

„Jeesus on hyvä, Jeesus on hyvä.“ Niin viittaa Elsa tuossa menen yhden kuuromykkätoverinsa luota toisen luo. „Jeesus on hyvä, Jeesus on hyvä“ viittaa hän Karjalan mummolle ja muille, jotka siinä istuvat yhtä turvattomina, kykenemättöminä kuin hänkin. Elsan pikku käsen viitassa noita sanoja tuntuu kuin kirkas säde toisen, paremman, onnellisemman elämän piiristä valaisisi tähän iltahetkeen kokoontuneita ävikiläisiä.

H. N.

Eestiläisten vierailun johdosta.

Ihanat olivat ne hetket lokakuun loppupuolella, jotka saimme yhdessä viettää vieraiksemme saapuneitten eestiläisten onnettomuustoveriemme seurassa. Harvinainen vierailu se oli siksi, että se oli ensimmäinen kerta, jolloin vapaan Eestin kuuromykkät vapaaseen Suomen pääkaupunkiin tulivat. Sama kova kohtalo on heitä viskellyt yhden vallan alta toisen vallan alle. Suomi sentään on helpommalla päässyt. Ken olisi uskoa voinut jos vuosia kymmenisen sitten joku hienoksittain, kuin korvahan kuiskaten, olisi tiedoittanut tuon pian tapahtuvan ilmeen näillä sanoilla: *»Vapaaksi tulee sinun maasi, Suomi. Vapaaksi heimosi maa, Eeesti, myös. Sortajanne sortuu sinne, missä on kansan paikka, joka on pystyssä pitänyt suuruuttaan pienten kansojen vapauden kustannuksella.»* Uskoa sitä tuskin kukaan olisi voinut. — Unta vaan uskalsi nähdä. Uneksia vapaudesta, haaveksia itsenäisyydestä, sillä unikuivat ja haaveet ne eivät ilmoille lennä eivätkä näkijäänsä ilmi anna. Mutta toteen näkyy sekin voivan mennä, mitä vain uneksia uskalletaan. Siksi piirrän tähän pienen värssyn eräästä runosta, mikä erään Suomen nälkäseudussa asuvan runoilijan kynästä on lähtenyt silloin, kun vapautemme ajatus oli ainoastaan pelkkä haave vielä. Se kuuluu näin: *»Mutta Herra on suuri ja väkevä. Ja päivä on vihdoin se saava, Kun sortajan silmä on näkevä sen, miten koski sen kirvehen haava.»* Totta

ennusti tuo runoilija pari vuosikymmentä sitten, kun vapautemme taivasta uhkasi vielä synkempi yö kuin siihen asti. Herra näytti, että hän on sekä oikeudentuntoinen, että väkevä, vaikkakin pitkämielisesti antaa vahvemman heikompaan sortaa. Silloin kun vihdoin hänen aikansa tulee se-kautua asiaan, niin silloin sortaja kavahtakoon. Silloin mitättömät nostetaan ja mahtavat masen-netaan. — Tämä uuden päivämme huomen on meille vielä niin vasta sarastanut, että emme vielä-kään oikein jaksaa siihen uskoa. Mutta jos Her-ran pelvossa kätemme yhtehen liittää voisimme me kaikki sukulaisheimot, niin eiköhän siunaus ylhäältä päin voisi menestystä tuottaen meitä kohdata. Jos voisimme pikkumaisen itsekkäi-syytemme unhoittaen rakastaa ja tukea toisiam-me, vieläpä entisiä vihamiehiämme, niin em-meköhän voisi saada pitää omaa pientä maailman kolkaamme, isänmaatamme, itseämme varten. — Paljon on vielä heimoa meillä, joka vuositu-hantisen on hajallaan harhaillut siellä (karjalai-set) sortajamme Venäjän kotkan mahtavan sii-pien varjossa. Siellä ovat he huokailleet, siellä itkunsa itkeneet ja lopuksi vuosisatojen vierressä sortajiimme osaksi sulautuneet. Ei ole heillä ollut aavistustakaan, että joskus onnellisemmat osat samaa heimoa saavat isäntinä omaa pikku isän-maataan hallita ja viljellä karua vaikka rakasta peltotilkkuaan, omalla kielellään sydämensä aja-tukset vapaasti ilmaista ja omalla vapaalla uskol-laan Jumalaansa uskoa. — Mutta jos luottamuk-semme Jumalan kaitselmukseen kansojen, yhtä hyvin kuin yksityisen ihmisen kohtalossakin on syvä ja horjumaton, niin voimme varmuudella uskoa, että kerran myös koettelemuksen kova koulu loppuu näiltä heimomme rippeiltäkin ja että Karjalallekin koittaa vapauden aamu tavalla tai toisella. Kerran vielä Kalevan heimo kokoontuu yhteisille heimojuhlilleen samalla kielellään, vaikkakin eri murteilla, kiittämään Häntä, joka on heikomprien tuki ja turva, ja joka kansoja johtaa kuin muinoin omaa Israelin kansaansa. — Tämä nyt on toistaiseksi vielä haave. Vielä eivät ole löytäneet vapauttansa *Kainuu* eikä *Karjala*, ei *Viena* eikä poloinen *Inkeri*. Mutta vapauden halu ja sivistyksen kaipuu sielläkin heidän rinnoissaan kuitenkin palaa. Ja niin kauvan kuin se palaa ja kytee niinkauvan on vapauden aamunkoittokin mahdollinen. Sitten vasta kun kaikki toivo, kaikki tarmo, ja kaikki unelmat omasta itsenäisestä ja eheästä isänmaasta ovat sammuneet ja turtuneet, sitten vasta on kansakunta ja heimo kuollut, su-lautunut vieraaseen ja unhoittanut itsensä. Sil-loin vasta on mahdollisuus omasta itsenäisestä isänmaasta mennyt. Mutta se vapauden toivo ja unelmat elävät vielä syvässä Suomen heimon sydämissä, joten heillä siis vielä on suuri mah-dollisuus kulkea valoisampaa tulevaisuutta kohti, johon heitä myös Luoja auttakoon.

Hida Vanamo,

Käyntini Turussa ja Kultarannassa.

— Oliko siellä piirikokouksessa hauskaa? kysyi pappani kun minä tulin kotiin.

— Oli oikein! Tuntui siltä kuin olisin ollut jossakin Lontoossa tai Pariisissa — — —

— Montako mykkää oli piirissä? uteli pikkanen poika?

— Ei siellä piirissä oltu. Istuttiin vaan kuten joulukirkossa. — Minulle tuli täysi työ selittää pojalle mitä merkitsee piirikokous ja vastasin viimein: Taisi olla yhtä paljon kuin väkeä siellä Veräjänkulman „avisjoonissakin“.

Kerroin sitten yksityiskohtia myöten näkemisistäni ja „kuulumisistani“. En malttanut olla iltaan asti pyhävaatteissani ja siksi vein ne vinttiin seuraavan kokoukseen asti ja jätin taskuissani olleet pikkutavarat pöydälle. Vetäessäni tahruntuneita molskihousujani jalkaan tuli puheeksi Kultaranta ja „Susanna“.

— Mitäs sinä siinä mylläät, toruin minä tava-roitani penkova „mukulaa“.

— Millainen se Kultaranta on, kysyi pappani.

— Se on kirkon muotoinen ja niin kaunis, mutta — ei saa myllätä nyt — mutta emme päässeet sisälle.

— Oliko se lukossa?

— Oli kuissis!

— Noo! Mutta mitäs sinä siinä teet?

— Minä haen kultaa!

— Mitä? Kultaa — — —!

Pappa puhkesi nauruun että hartiat hötkähtelivät ja piipussa tuhka kiehui.

— Eikö siellä Kultarannassa ollutkaan kultaa, kysyi poika kyvin merkillisen näköisenä ja koko pää oli kuin suuri kysymysmerkki.

— Ei suinkaan, hyvä lapsi; siellä oli vaan san-taset polut ja kiviset portaat ja — — ja talo oli tehty vallan kivistä ja klasista niinkuin se Vuoti-lan pihattokin.

— Montako opettajaa oli huvimatalla; ketä? kysyi pappa.

— Viisi — kuusi — —, ei vaan seitsemän. Oli ne papit Nypperi ja Nyymanni, sitten Palomaa, Pesonen, Seppälän Santeri — ja se uusi opettaja Enkplummi ja — — ja Matti Rekola.

— Onko Repolakin opettaja, kysyi poika.

— Ei se Repola ole, vaan Rekola, oikaisin minä.

Tuli ilta. Hartaina lusikoitiin puuroa ja haukattiin kuivempaa. Nyt rikkoi Vappu äänettömyyden: Oliko siellä kaffetta?

— Kyllä, mutta ei annettu ilmaiseksi.

— Hävytöntä! Ei sinne kannata mennä vieraisille.

— Ei kannata — — —

— Paljonko maksoi kupillinen?

— Yhtä paljon kuin täällä kuusi litraa piimää!

— Voi, siunatkoon!

Pantiin maata. Valot sammutettiin. Nukuttiin ja kuorsattiin. Mutta minä näin kuuromykkiä. He viittoivat niin hurjasti ja olivat vähällä lyödä nenäni mäsäksi ja silmäni puhki. Kamala sentään! Minä värisin ja vapisin. He hyppivät ja huitoivat kuin hullut.

— Mikä paikka tämä on, huusin minä.

— Suusi kiinni, Tasavallan Presidentti tulee! vastasi tiikerinpää.

Riisuimme vaatteet ja makasimme lattialla. Oli sekamelskaa. Kultaranta oli kuin pyykkitupa: huonekalut ylösalasini ja vaateriekaleita lattiat täynnä. Opettajat juoksivat kypälämäkeen. Sitten pu-keuduttiin. Mutta minä en löytänyt liivejäni taskukelloineen. Ne jäivät Presidentille. Kuuromy-kät hyppivät ja viittoivat hirmuisesti. Vettä nousi. — — Pläiskis — —! Kultaranta kaatui takana. „Susanna“ heilui armottomasti. Pääni oli haljeta. Omenanpuolikas lensi poskeeni, joka turpoi isoksi palloksi. Meren selällä kellui suunnattoman suuri kahvipannu, jonka nokasta syöksyi ulos hyppiviä kuuromykkiä ja huitovia käsiä. Silloin törähti. Laiva törmäsi päin pannua ja mykkäin kielet huusivat niin kamalasti. Ja „Susanna“ vaipui sy-vyyteen — — —

Loimaan Lollo.

Muista maista.

Saksalainen kuuromyökkäinopettaja ja Suomi-ystävä Julius Herden Breslaussa on äsken jul-kaissut 41 sivua käsittävän kirjasen, jossa hän m. m. kertoo matkoistaan Suomessa — Tampereen seuduille, Imatralle ja Punkaharjulle. Sitäpaitsi sisältää herra Herdenin kirja kertomuksen „Kak-soiselämä“ sekä matkakuvauksia Hollannista ja Islannista, näiden joukossa myös kuvauksen „Juusto-markkinat Alkmaarissa“, joka aikaisemmin on ollut käännöksenä Kuuromyökkäinlehdessä. Kertomuk-sessa „Kaksoiselämä“ kuvailee herra Herden, kuinka hän jo aivan nuorena kiihkeästi rakasti merta ja tahtoi tulla merimieheksi. Mutta kun siitä ei voinut tulla mitään, tyytyi hän matkuste-lemiseen loma-aikoinaan. Herra Herden onkin käynyt useissa Euroopan maissa. Matkoistaan hän kertoo vilkkaasti ja hauskaasti, joten niistä san-gen mielellään lukee. Kun herra Herdenin kir-janen, niinkuin sanottiin, sisältää kertomuksia myös Suomesta, on erityinen huvi siitä tässä mainita.

E. J. P.

URHEILUOSASTO

Liitytkää Kuuromykkäin Urheiluliittoon! (K.U.L.)

Viimeisimmät kuluneet vuodet näyttävät olleen varsinaisena tienviittana Suomen nuorisolle siihen, minkä kautta heidän on vietävä itsenäisyys-suh-teissa nuori isänmaansa suurten kansakuntain jouk-koon. Ja käytäntö on osoittanut oikeaksi erään suuren valtiomiehen sanat: „Urheilu on yksi kansakunnan kulttuuritason tärkeimpiä ja varmim-pia ilmenemismuotoja“.

Urheilu on jo saavuttanut vakintuneen aseman myöskin kuuromykkäin keskuudessa maassamme. Monien harrastusten joukossa, jotka nykyään elä-vöittelevät kuuromykkäin mieliä, on urheilulla sille kuuluva kunniasija. Kuuromyökätkin ymmär-tävät voimistelun ja urheilun hyödyn ruumiin hoi-dossa. Lisäksi ovat kuulevain urheiluvoitot nekin osaltaan lisänneet innostusta.

Urheilutoiminta ei tosin ole enää nuori kuuro-myökkäin keskuudessa, mutta mikään laajempi toi-minta ei viime aikoihin asti ole ollut mahdollista syystä, että maassamme ei ole ollut mitään kes-kusjärjestöä, joka erikoisesti olisi huolehtinut ur-heiluaatteen levittämistä k.m. keskuuteen. Sen- vuoksi onkin urheilutoiminta ollutkin varsin hil-jaista. Kaikki urheiluaatteen levittämistyö on ollut joidenkin yksityisten ja harvain k.m. urheiluseu-rain tomena. Näillä jälkimmäisillä ei yleensä ole ollut muuta tukea kuin paikalliset k.m. yhdistyk-set ja tärkeämissä tapauksissa Suomen K.m. liitto. On selvää että nämä, joilla on itsellä oma työ-alansa, joka sekin vaatii paljon huomiota ja työ-voimaa, eivät voineet läheskään tyydyttää sitä avun tarvetta, minkä yhä laajeneva k.m. urheilu-liike vaati.

Tämän seikan tuntien ja tietäen sen merkityk-sen kuuromykkäin urheilulle, perustivat eräät asiaan innostuneet kuuromyökät, pääasiassa helsinkiläisiä, *Suomen Kuuromykkäin Urheiluliiton*, johtavan kes-kuselimen maamme kuuromykkäurheilijoille. — Ja että tämä hanke todella oli tarpeen vaatima ja oikeaan aikaan toimeenpantu, ilmenee siitä vilk-kaasta kannatuksesta mikä alunpitäeu on tullut sen osaksi. Liitossa on nyt jo yli 200 jäsentä, perustaja- ja vakinais- ja vuosijäseniä. Liiton jäsenmaksut ovat seuraavat: vuosimaksu 2 mk., vakinaisjäsenmaksu 50 mk., perustajajäsenmaksu 100 mk. ja lahjoittajajäsen 500 mk. Seurain si-säänkirjoitusmaksu jäsenluvusta riippumatta on 25 mk. Liittoon ovat oikeutetut liittymään myös kuulevat, mutta osanotto oikeus Liiton kilpailuihin on ainoastaan kuuromyökällä.

Lyhyenä toiminta-aikanaan on Liitto jo ehtinyt

saada aikaan hyvin paljon korjauksia ja edistystä urheiluelämässämme. Urheiluaatetta on levitetty joka kolkaan maatamme, missä vaan on tiedetty kuuromyökä olevan. Uusia seuroja on perustettu ja niiden toimintaa tuettu kaikin mahdollisin kei-noin, sekä ennenkaikkea koetettu koota yksityi-set kuuromyökät maaseudulta näiden seurain vai-kutuspiiriin. Kilpailujen luvannanto on otettu Liitto-hallituksen valvontaan ja sillä on saatu aikaan järjes-telyn parantuminen kilpailuissa. Kaikin tavoin on koetettu levittää urheiluaatetta kuuromyökäin keskuuteen ja siten täyttää se suuri tehtävä, jonka Liiton perustajat ja Liittohallitus ovat omaksuneet ja johon Liiton tarkoitus velvoittaa.

K.U.L:n lyhyen toimintakauden huippukohdaksi muodostuivat kuitenkin Pohjoismaiset Kuuromy-käin kilpailut Helsingissä syksyllä 1921. Osa-nottajia, lukuunottamatta omia miehiä, oli saapunut Norjasta, Tanskasta ja Ruotsista n. 25. Paljon vaivaa oli uhrattu niiden onnistumiseksi, käytetty sekä aikaa että rahaa runsain määrin. Kaikki voitava oli tehty ja juhlista muodostui todella sel-laiset, miksi ne oli suunniteltu. Kilpailujen loppu-tulos oli, että nuori K.U.L. kykeni pisteissä lyö-mään jokaisen vastustajansa. Kuulevain ulkomai-silla voitoillaan antama esimerkki oli sekin omiaan vaikuttamaan, että Suomen kuurot pojat ponnisti-vat kaikkensa. Ja K.U.L:n tehtäviin kuuluu, että tuo ponnistus ei ollut vain hetkellinen, vaan että maamme kuuromyökä-urheilijat voivat *jokaisessa* yhteenotossa näyttää ulkolaisille olevansa suoma-laista sukujuurta.

Mutta on selvää, että tällainen suuripiirteinen työ vaatii uhrauksia. Sen vuoksi kääntyikin K.U.L:n liittohallitus suuren yleisön ja ruumiin-hoitola kannattavain liikkeiden puoleen toivomuk-sella, että he osaltaan avustaisivat Liiton toimin-taa liittymällä Liiton jäseneksi sekä lahjoituksilla. Kiitollisuudella voimme nyt jo mainita että Oy. Ur-heilutarpeita Helsingissä, lahjoitti kuluneena ke-sänä Liiton välityksellä maamme k.m. urheiluseu-roille urheiluvälineitä 2000 mk:n arvosta. Sama-ten useat yksityiset ja seurata mainitsemiimme Pohjoismaisiin kuuromyökäin kilpailuihin arvok-kaita kunniapalkintoja. On innostavaa havaita, että harrastuksemme saavat suuren yleisön huo-mion ja myötätunnon puolelleen. Se on omiaan innostamaan Suomalaisia kuuromyökäurheiljoita osaltaan viemään maamme mainetta urheilumaana eteenpäin.

Kansa terveeksi ja voimakkaaksi!

Helsingissä, lokakuussa 1922.

Kuuromyökäin Urheiluliiton liittohallitus.

Kuuromykät voimistelemaan!

Tämä kehoitus kuuluu kaikille k. m. naisille ja miehille, jotka nykyään voimistelevat tai, jotka ovat aikoinaan nuorempina voimistelleet tai ketkä eivät koskaan ole ruumistaan harjoitelleet.

Kehoitetaan niitä voimistelemaan, jotka pariaakaan sitä tekevät. Minkätähden? Sentähden, että he entistä innokkaammin sitä tekisivät, oppisivat samalla panemaan ruumiin kehittämiseksi arvoa. Vain harvalla henkilöllä on malliruumis, sopusuhtaiset jäsenet. Näkee niin paljon nuoria, köykyselkäisiä ja kalpeita kuuromykyä. Voi miltei varmuudella päätätä, että tällaiset heikkonäköiset ihmiset eivät elä kauan. Enemmin tai myöhemmin saavat he jonkun hivuttavan taudin, jolle heikon ruumiin rakenteensa vuoksi ovat erittäin alttiita. On tarpeetonta enää kertoa, miten heille sitten käy. Kuolema korjaa omansa. —

»Ei ole aikaa!» Vastataan usein voimistelukehoitukseen. »Paljon on työtä, paljon huveja.» Tässä väitteessä on paljon perää. Kaikki joutohetkethän kuluvat lukuisissa huveissa ja kokouksissa.

Mutta kuitenkin rohkenen epäillä, etteikö olisi sittenkin aikaa. Milloin? Aamulla, ennen työhön menoa, 10—15 minuuttia on käytettävä voimisteluun.

Ystävät! Tehkäämme luja ja kestävä sopimus tuon joka aamuksen vieraamme kanssa: Me liikuttamme muutaman minuutin lihaksia hänen kunniaukseen, ja hän lahjoittaa meille vuoden, parin tai kolmen kuluttua kaumiin, sopusuhtaisen, terveyttä ja iloa uhkuvan ruumiin.

Muutammat, ennen voimistelua harrastaneet kuuromykät tuumivat näin: »koska olemme nuoruudessamme harrastaneet ruumiin liikuntaa ja meillä on terve ruumis, ei voimistelu enää ole välttämätöntä.» Mikä surkea harhaluulo! Tämä usko on saattanut monien, monien ruumiit täydelliseen rappiotilaan. On suorastaan ihmeellistä, miten sielu kykenee tällaisessa ruumiissa asustamaan.

Olettehan huomanneet, minkälainen tila vallitsee huoneessa, jota ei moneen päivään ole siivottu. Tomua ja likaa kaikkialla. Ummehtunut, epäterveellinen ilma. Saapuessanne ulkoa tähän huoneeseen tunnette epäilemättä pahoinvointia, pyörrytystä ja kuvotusta. — Samoin on huonosti hoidetun ruumiin laita. Paitsi, että huonosti muodostunut ruumis loukkaa kauneusaistiamme, löyhyä se huonosti hoidettuna jo matkan päähän. Ja ruumiin omistaja tuntee olonsa hyvin tukalaksi yhteiskunnassa. Kaikki häntä karttavat ja hylkivät.

Toisin on voimistelijan laita. Joka paikassa hänet otetaan mielihyvin vastaan. Hän on iloinen ja tyytyväinen. Hänen päivänpaisteinen tuulensa on tarttuvaa. Mihin tahansa seuraan hän astuu siellä kohoaa mieliala hänen saapuessaan monella

asteella. Hän osaa puhua miellyttävistä asioista, suustaan ei milloinkaa tipahda ainoatakaan rivoa sanaa.

Tällaisia nuoria innostavia henkilöitä löytyy suomalaistenkin parissa. Kukapa ei tuntisi ulkomuodoltaan Hannes Kolehmaista, jonka jalat ovat valloittaneet maailman. Ja epäilemättä on kuuromykykin piirissä sellaisia, jotka kelpaavat esimerkiksi muille. Siis kaikki kuuromykät voimistelemaan! Nekin, jotka eivät ole ennen liikuttaneet tässä tarkoituksessa pikkuvarvastakaan, mukaan! Ei kenellekään se ole vaikeata, kaikilta riittää 10—15 min. päivässä voimistelun hyväksi. Vanhoina kyllä tulette kiittämään niitä, jotka teitä kehoittivat siihen. Kunniaa kuuromykyä voimistelun esitaistelijoille Suomessa! Huomio! Käännös oikeaan päin! Tahdissa mars — voimistelemaan!

T. Ks.

K. U. L:n jäsenten parhaita juokсутuloksia tänä vuonna.

800 m:	1,500 m:	5,000 m:
2.10 Helminen 4.34,1	Helminen 17.01	Holopainen
2.21 Holopainen 4.43	Holopainen 17.15	Holmberg
2.22 Väisänen 4.50	Luomajoki 17.22	Lehtonen
2.25 Luomajoki 4.57	Väisänen 17.43	Katajamäki

Ylläesitetystä näkyy, että kuuromykät ovat harjoitelleet eniten mieliurheiluaan juoksua. Missähän ovat heittäjät ja hyppääjät?

Viiipurin Kuuromykyä urheilijat järjestivät 10. IX K.U.L:n piirikilpailut, joissa saavutettiin seuraavia tuloksia: 100 m juoksu: I. M. Seppänen 13,2; II. V. Mälkki 13,3; III. E. Lager 14,1. 1500 m juoksu: I. J. Pääkkönen, 5,19; II. M. Seppänen 5,32; III. O. Rantalainen 5,34. *Kuulantytönlö mol. käs.:* I. V. Mälkki 18,97; II. M. Seppänen 17,86; III. H. Tuomi 16,99. *Kiekonheitto mol. käs.:* I. V. Mälkki 52,09; II. H. Tuomi 41,05; III. M. Seppänen 39,20. *Keihäänheitto mol. käs.:* I. V. Mälkki 74,68; II. M. Seppänen 62,89; III. O. Rantalainen 50,98.

Turun Kuuromykyäin Urheiluseura »Valppaan» piirikilpailut pidettiin Turun k.m. piirikokouksen yhteydessä 16—17. IX. Kilpailijoita oli n. 20, melkein kaikki maaseudulta, Turun ympäristöstä. 7-ottelusta: I. A. Heinonen 23 pist., II (arvan kautta) O. Tuominen 12 pist.; III. L. Silfvergren 12 pist., ja IV. Y. Forss 7 pist. 5,000 m juoksusta: I. E. Lehtonen 17,22; II. K. Katajamäki 17,43; III. Heinonen 18,02; IV. J. Elmen 18,17.

Oli ilahduttavaa, että kilpailijoiden joukossa näki niitä nuoria poikia, jotka viime keväänä pääsivät pois koulusta; ne kunnostautuivat kilpaillessaan muiden kanssa. Niistä mainittakoon: Yrjö Forss Lokalahdelta ja Onni Pietilä Laitilasta, jotka ovat innostuneita urheiluun.

Loppiaisiltama pidetään K.U.L:n toimesta 6. I. 23 H:gin K.m.y:n huoneustossa. Vaihteleva ohjelma. Pääsymaksu 8 mk. Tulot käytetään k.m. urheilijoihin matkan kustantamiseksi Gööteporiin.

Kuuromykyäin pohjoismaiset urheilukilpailut Gööteporissa 1923 Kuuleman mukaan aikoo sikäläinen K.m. urheiluseura »Surd» järjestää juhlakilpailut elok. 17—18 p nä 1923 20 vuotisen olemassaolonsa johdosta.

Suomalaiset k.m. urheilijat pitäkoot asian mielissään ja harjoittakoot ruumiinsa hyvään kuntoon voittaakseen kiertokilven uudelleen.

Lahjoituksia Ävikin vanhainkodille „vanhojen kuuromykkäin päivän” johdosta.

Eräs km. Norjasta, Kristianiasta 116: 82; Eräs km. Gulbrandinlaaksosta, Norjassa, 10 kruunua; Hulda Westling, Imatra, 50 mk.; Alma Lindroos, Helsinki, 5 mk.; Artur ja Irene Karlsson, Kerava, 50 mk.; Amanda Hasselman, Helsinki, 10 mk.; Sigrid Wallenius, Helsinki, 25 mk.; Helsingin k.m. yhdistys 654: 50 p.; Lappeenrannan k.m. yhdistys rouva M. Tiilin kautta 135 mk.; Porvoon k.m. yhdistys nti A. Westerlundin kautta 180 mk.; Mäntän kuuromykkät past. L. Kallialan kautta 300 mk.; Mäntän kirkossa koottu 42 mk.; Vaasan k.m. yhdistys neiti Aina Forsbergin kautta 100 mk.; Turun k.m. yhdistys opett. J. K. Palomaan kautta 155 mk.; Kokkolan kuuromykkät nti Edith Jakobsonin kautta 150 mk.; Anna Nyström Turku, 50 mk.; E. J. Pesonen Turku 30 mk.; Eräs Ahvenanmaalta 50 mk.; Pastori Nybergin kautta ovat lähettäneet k.m. jumalanpalveluksissa kootut seuraavat summat: Savonlinnassa 40 mk., Pieksämäellä 46: 65 p.; Jyväskylässä 377 mk., Tampereella 300 mk., Riihimäellä 26: 20 p., sekä Viipurissa 20 mk.; Ilmari Saarikon perhe 20 mk. — Yhteensä 2,933: 17 p, sekä 10 kruunua.

Aikaisemmin ovat jo lähettäneet Kotkan km. 100 mk.; Tilda Wass Vesilahti, 10 mk.; Matti Hämäläinen Viitasaari 13 mk.; Närpiön km. (past. Nymanin kautta) 32 mk.; jatkokurssilaiset Oulussa (maist. E. Lückin kautta) 60 mk.; Helsingin k.m. huvimatalla Ävikiin 52 mk.; Salon k.m. 20 mk.

Kaikille jalomielisille lahjoittajille lausutaan Ävikin vanhojen puolesta sydämellinen kiitos. Samoin kiitos niille, jotka ovat itse käyneet katsomassa ja tervehtimässä vanhuksia ja tuoneet tullessaan kahvia, leivoksia ja muuta hyvää vanhojen iloksi. He pyytävät etteivät ystävät unohtaisi heitä ensi vuonnakaan.

Hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta toivottavat vanhukset kaikille ystävilleen.

Helsinki, 8. XII. 1922.

J. Sundberg.

Tilatkaa Kuuromykkäin Lehti vuodeksi 1923.

Kuuromykkäin Lehti ilmestyy taas ensi vuonna, 1923, samankokoisena ja samaan suuntaan toimitettuna kuin tähänkin asti. Se sisältää opettavaa, hyödyllistä ja huvittavaa lukemista Suomen kuuromykkille ja heidän ystävilleen. Siihen otetaan uutisia ja tietoja kotimaan ja ulkomaittenkin kuuro-

mykkäin elämästä ja harrastuksista. Lehti koettaa voimainsa mukaan seurata heidän rientojaan. Myöskin hankitaan lehteen kuvia niin paljon kuin varat näinä kalliina aikoina sallivat. Lehdessä on erikoinen *urheiluosasto*.

Kuuromykkäin Lehti on jo 27 vuotta ollut Suomen kuuromykkäin äänenkannattaja, heidän oma lehtensä. Se on vuosi vuodelta saanut uusiakin tilaajia. Lehti toivoo, että nyt alkavana 28:nä vuotena kaikki sen entiset tilaajat sen taas hankkisivat itselleen ja että uusiakin tilaajia tulisi.

Jokaisen kuuromykkän pitää tilata oma lehtensä ja koettaa levittää sitä kuulevain tuttavainsa ja sukulaistensa keskuuteen!

Kuuromykkäin Lehti ilmestyy kerran kuussa 8 sivuisenn. — Tilaushinta on entinen, 10 mk. vuodessa. K.m. koulujen oppilaat saavat lehden 5 markalla kun tekevät tilauksensa yhdessä jonkun opettajansa kautta.

Lehteä voi tilata kaikista postikonttoreista maalla ja kaupungeissa. Myös voi tilauksen lähettää suoraan *Kuuromykkäin Lehden toimitukselle Helsinki, Johanneksentie 4.*

Huom.! Puolen vuoden tilauksia ei mielellään oteta. Tilatkaa lehti ajoissa joulutahti tammi-kuussa!

Huugo Nyberg.

Kuuromykkäin Joulun.

Kuuromykkäin Joulun toimitus on iloinen, että kuuromykkät taas ovat myyneet omaa joululehteänsä paljon ja sen itselleen ostaneet. Tätä kirjoittaessa on muutamia tuhansia joululehtiä valmiina pakeeteissa odottamassa päästä lähtemään matkalle ympäri Suomea kertomaan kuuroille ja kuuleville mitä kuuromykkäin maailmasta ehkä on kerrottavaa.

Mutta vielä on myymättömiä joululehtiä paljon. Voitte vielä niitä tilata ja levittää. Luultavasti ihmiset ostavat niitä joulun jälkeenkin. Kutka ovat ne reippaat kuurot miehet ja naiset, jotka vielä viimeisessä hetkessä tilaavat muutamia kymmeniä ja satoja joululehtiä? Rientäkää tekemään kauppanne! Myyntipalkan saatte. Osoite:

Kuuromykkäin Joulun toimitus

Johanneksentie 4, Helsinki.

Tietoja kotimaasta.

60 vuotta täytti herra Kalle Markkula Laviasta lokakuun 12 p:nä.

Herra Kalle Markkula on Heffatan k.m. yhd. piirissä vanhin ja tunnetuin. Palavalla innolla on hän koettanut pitää yhdistystä vireillä ja auttanut askel askeleelta sitä eteenpäin. Vuonna 1907 perustettiin Heffatan kuuromyökkäin yhdistys Huitisisa ja silloin heti alussa valittiin hän johtokunnan jäseneksi ja vuonna 1909 varapuheenjohtajaksi, v. 1912 puheenjohtajaksi perästä.

Herra Kalle Markkula erosi sihteerin virasta ja oli yhdistyksemme puheenjohtajana v. 1916.

Näin kauvan Kalle Markkula oli yhdistyksemme tärkeimpänä henkijänä. Matkan pituuden tähden täytyi hänen jättää tärkeä tehtävänsä. Kuitenkin kuuluu Kalle Markkula nytkin yhdistyksemme johtokuntaan. Iloinen, reipas ja leikkilinen on hän vielä 60 vuotiaanakin. 8 päivä lokakuuta vietettiin Kalle Markkulalla 60 vuotisjuhlaa yhdistyksen omalla talolla. Täsmälleen kello 5 i.p. saapui kunniavieramme kestikievarikvydillä. Aviasta. Kuuma kahvi leivoksineen koristetussa pöydässä toi juhlatunteen kaikille vieraille. Vieraat istuivat pöydän ympärillä ja juotiin kuppi kuumaa, tämän jälkeen antoi yhdistyksemme puolesta J. F. Talvia päivän sankarille ruusuja ja kirjan, jonka nimi on Suomen kansan satuja ja tarinoita. Pidetään lyhyitä puheita kunniavieralle ja tämän jälkeen juotiin taas kahvia. Kalle Markkula puhui hyvin valituin sanoin puolestaan ja pyysi kaikkia, jotka nytkin olivat juhlassa kokoontumaan 12. 11. kello 5 i.p. saman juhlan jatkoon yhdistyksen omalle talolle. Teimme sen. Taas kuului ilta yhtä hauska kuin edellinenkin. Kaikesta kiitos Markkulalle.

50 vuotta täytti maanviljelijä Oskar Louttu Sammaljoelta viime syysk. 18 p:nä.

Kuuromyökkä kärkeillä. Viime marraskuun 28 p:nä syytettiin Tuupovaaran kärkeillä erästä llomantsista kotoihin olevaa, koulunkäymätöntä kuuromyökkäpoikaa verkaudesta. Kuulevan pojan kanssa yhdessä olivat he varastaneet 2 polkupyörää llomantsissa. Kuuromyökkä tuomittiin 2 1/2 kk. vankeut en sekä maksamaan kuluja. Hän on 19 v. vanha ja on hänellä k.m. sisarkin, 9 vuotias. Ei kumpaistakaan ole toimitettu kouluun. Mutta toivottavasti tästä ikävästä tapauksesta on se hyöty, että molemmatkin pääsevät kouluun. — Kuurom. matkapappi oli tulkkina kärkeillä.

„Heffatan“ kuuromyökkäin yhdistys piti kokoustaan 6. 7. omassa talossaan.

Silloin saimme vastaan ottaa rakkaat vieraamme Ruusintina ja Rovasti Luoman. — He olivat kai saaneet kuulla, että kokous oli päätetty pitää mainittuna päivänä. He saapuivat pitämään hartaushetken, joka samalla muodotui jäähyväisjuhla, koska muuttivat pois Mouhijärveltä, jossa olivat tyttärensä luona olleet kesälomalla jo useana kesänä. — Ikävältä tuntuu ajatella, että ei ensi kesänä Sippolasta tule saapumaan nuo rakastettavat vieraamme

enää luoksemme Heffataan. Viimeksi kuluneena kesänä saimme heidät vastaan ottaa yhden kerran kesän kuluessa. Lausumme sydämmelliset kiitokset käyntinne johdosta ynnä niistä rahalahjoista, joilla olette ykdistystämme muistaneet. Monet tuhannet, rakkaat kiitokset niistä puheista ja opetuksista, joilla olette valaisleet meidän yksitoikkoista elämäämme. Herra kaiken tämän teille palkitkoon.

Tampereen k.m. yhdistyksen kotiopintokurssilaisille pidetään tutkinto Uudenvuoden päivänä tammik. 1 p:nä Jumalanpalvelus pidetään myös alkaen kello 3 päivällä päiväjunan tultua Johanneksen kansakoululla.

Tampereen ja ympäristön kuuromykkät kokoontuivat jumalanpalveluksiin marrask. 4—5 p:nä. „Lesken ropo“ säästölaatikoista saatiin rahaa noin 330 mk. Ävikin vanhainkodille lahjoitettiin 300 mk. „Lesken ropo“ rahastoon saatiin Johanna Näppisen säästölaatikosta Urjalassa 26. mk. 90 p.

Riihimäen k.m. yhdistys viettää joulujuhlansa tänä vuonna Hämeenlinnassa sunnuntaina jouluk. 31 p:nä alkaen kello 4 i.p. lyseon juhlasalissa. Kokousta jatkuu seuraavanakin päivänä ja toivotaan saada esitelmänpitäjiä. Tilaisuuteen aikovien on kirjeellä ilmoitettava tulostaan rouva Ida Ylénille os. Hämeenlinna, joka hankkii kortteeria. Jokaisen on maksettava itse kortteerinsa ja ruokansa y.m. Neljättä piirijaksoa muistutetaan hankkimaan kokoukseen ohjelmaa. Jaksoon kuuluvat: Ida Ylén, Otto Virtanen, Eemil Jokilampi, Hulda Lehto ja Otto Saarinen.

Lahden kuuromykkät kokoontuvat joulukuusen ympärille ev. luterilaisella rukoushuoneella lauantaina joulukuun 30 p:nä. kello 5 i.p.

Pastori T. Itkonen suoritti opettajakokeet Turun k.m. koulussa jouluk. 15 ja 16 p:nä. — Pastori Itkonen tulee ensi vuonna eroamaan k.m. matkapapinvirasta, sillä hänet on määrätty Inarin kirkkoherraksi Lappiin. Näin vähe-nee taas matkapappien luku ja jällelle jää vain kaksi vanhaa matkapappia.

Vihitty.

Anna Parviainen.
Jaakko Ollikainen.

Pälkjärvi.

24. 6. 1922.

Sortavala.

Surulla ja kaipauksella ilmoitamme tunnetuille kuuromyökkäystävälle ja muille, että Jumala kaikkivaltuisuudessaan hyväksi näki täältä pois kutsua hellän isämme

MAANVILJELIÄ

Johan Samuel Iso-Ettalan,

joka nukkui rauhallisesti kuolon uneen kotonaan Kodisjoella marrask. 7 p. klo 4 i.p. ja hänet haudattiin marrask. 17 päivänä.

Kodisjoella 6. 12. 1922.

LAPSET.

Rauhaisaa Joulua ja Onneksi vuosi 1923.